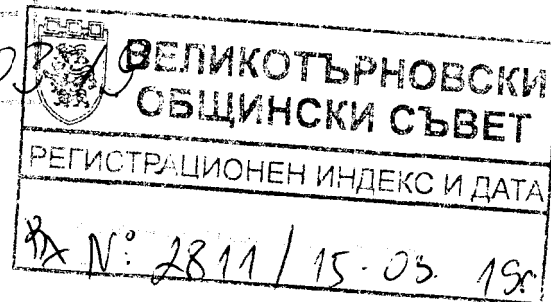

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА ВЕЛИКОТЪРНОВСКИЯ ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
г-н ВЕНЦИСЛАВ СПИРДОНОВ

09-00-207/1503

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

от Снежана Данева-Иванова
Заместник-кмет „Финанси“ в Община Велико Търново
/за кмет на Община Велико Търново,
съгласно заповед №РД 22-432/13.03.2019 год./

Уважаеми г-н Председател,

По предложение на Инициативен комитет, представящ великотърновската общественост, позволете да Ви изложат мотивите на членовете му за обявяване на Велико Търново за Историческа и духовна столица на България.

ВЕЛИКО ТЪРНОВО – „ОТ БОГА ПАЗЕНАТА“ СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИТЕ

Днешната земя на българите е едно от древните огнища на цивилизацията на европейския континент, оживен кръстопът на различни култури. Според статистиката България е на едно от първите места в света по броя на археологическите си паметници. През Средновековието българската държава се превръща в една от „великите сили“ и е водещ фактор в европейския политически и културен живот. Вторият от двата големи периода в историята на средновековна България е неразривно свързан с „**Богопазения Цариград Търнов**“ – столицата на Второто българско царство (XII–XIV в.), градът, чиято слава стига чак до „Северния Океан“...

Следите от активна човешка дейност на територията на Велико Търново водят в дебрите на праисторията. На терена, на който се развива късноантичният и средновековен град, те са поне от XIII в. пр. Хр. Тракийското селище продължава живота си в римската епоха, а през Средновековието именно Търново е естественият наследник на Никополис ад Иструм, градът на император Траян. През IV–V в., когато Никополис постепенно запада, центърът на градския живот се пренася тук. Ранновизантийското наследство, дори и в чисто материален аспект (крепостните стени на Царевец), е умело използвано от средновековните българи.

По време на Първото българско царство (680–1018 г.) градът приема името Търново и заема важно място в системата на управлението. Някои паметници (златният медальон и колоните на хан Омуртаг и хан Крум, някои византийски монети и т.н.) водят до предположението, че Търново е сред владетелските резиденции още през IX–X в. Във времето на византийската власт (XI–XII в.) ролята на града нараства предвид нахлуванията на номадите (печенези, узи и кумани) на юг от Дунав. Названието на хълма Трапезица свидетелства, че тук е имало силен гарнизон, съставен предимно от местни българи. Представителите на българската аристокрация (болярството) по онова време държат контрола на редица крепости по „**надоблачните височини**“, както пишат съвременните византийски автори.

Кризисните явления във Византия в края на XII в. засилват антивизантийските тенденции, които са умело направлявани от търновските боляри - братята *Теодор (Петър)* и *Йоан Асен*, свързани родово със старата българска аристокрация. През пролетта на 1186 г. при освещаването на построената от Асеневци търновска църква "Св. Димитър" по-големият брат Теодор е провъзгласен за български цар под името "Петър". Според съвременниците Търново е „най-укрепеният и най-красивият от градовете по Хемус (Стара планина)“, което предопределя избора му за столица. Дори старата слава на Велики Преслав не е в състояние да надделее над безспорните стратегически и геополитически преимущества на Търново.

Още при първите Асеневци градът придобива своя познат средновековен облик. Той е разположен върху хълмовете Царевец и Трапезица, оформени като своеобразни "акрополи" (вътрешни крепости) и по двата бряга на р. Янтра между тях. Към реката се спускат мощни напречни крепостни стени, които обхващат кварталите на "външния град". Други малки квартали на обикновеното население са били разположени в подножието на хълма Момина крепост. Важна роля е играел и хълмът Света гора, където, наред с манастирския живот, са се провеждали и народни празненства. През XII – XIV в. столицата е многолюден град с население съизмеримо с онова на повечето европейски столици от онази епоха, с високо развит градски живот, с икономика, вътрешна и международна търговия.

Една от средновековните институции, с които Търново остава в историята на целия християнски свят, е Търновската Патриаршия. Основите на тази водеща духовна институция са поставени още при въстанието на Петър и Асен, когато монахът Василий е обявен за български архиепископ. Воден от принципа, че „царство без патриаршество не бива“, големият воин и дипломат цар Калоян (1197–1207) постига църковна уния с Рим (7 ноември 1204 г). Този важен духовен и политически съюз е реализиран след няколкогодишни преговори с бележития римски папа Инокентий III, а короната на цар Калоян и палиума на примас-архиепископ Василий са донесени от специалния папски пратеник кардинал Лъв. Както е известно, Калоян и Василий в преписката с папа Инокентий III са наречени съответно „цар“ („император“) и „патриарх“ („примас“) на България и Влахия. Добавката за Влахия се дължи на обстоятелството, че земите до Карпатите до средата на XIII в. са били под властта на българската държава и в диоцеза на Търновската патриаршия.

Статут на православна патриаршия българската църква получава през 1235 г., благодарение на цар Иван Асен II. Тя обаче не прекъсва напълно контактите си с Рим, а в епохата на османското завоевание на Балканите (краят на XIV – средата на XV в.) някои от най-големите радетели за помирение между католическия и православния свят, за християнско единство, са именно от Търново – св. Ефрем „от Търновската страна“, сръбски патриарх (1375–1380, 1389–1391), св. Киприан, митрополит на Москва и на цяла Русия, Григорий Цамблак, митрополит на Киев и на Литва, вселенският патриарх Йосиф II (1416–1439), извънбрачен син на цар Иван Шишман (1371–1395 г.) и др.

Търновската патриаршия е най-високото достижение в църковната история на българите и е призната от всички древни християнски патриаршии – Рим, Константинопол, Александрия, Антиохия и Йерусалим. Неин пръв духовен глава става близкият до Иван Асен II монах *св. Йоаким I*. Оттук нататък **църковният престол в Търново на практика е втори по значение в православната общност**, като в някои случаи

(например по време на т.нар. Лионска уния през 1274 г.) дори оспорва първенството на Константинопол. Българският пример има своето отражение върху църковния живот на други православни страни, особено върху Сърбия и Московска Русия.

Столицата Търновград е мощен фактор в културните процеси в България и в православна Европа.

Превратностите на историята са пощадили малко от произведенията на архитектурата и изкуството, създадени от тогавашните столични творци. И днес обаче типичните за столичните школи паметници на живописата (скалните църкви при Иваново, Русенско, Боянската църква край София, фрагментите от стенописи от самото Търново), иконописата, малката пластика, художествената миниатюра (т.нар. Лондонско евангелие, българският превод на Манасиевата хроника), църковното и светското строителство (например църквата „Св. Четиридесет мъченици“, царският дворец и др.) впечатляват с вложената в тях творческа мисъл и яркия талант на своите създатели.

Търновската книжовна школа, особено във времето на големия писател, реформатор и духовен водач *св. Патриарх Евтимий* (1371–1394) оказва **мощно цивилизационно влияние върху православния свят**, особено върху раждащата се нова велика сила – Московска Русия. В края на XIV – началото на XV в. редица духовни водачи, глави на църквите в Русия, Литва, Молдова, Влахия, Сърбия са българи, свързани със столицата Търново или с търновските духовни и културни традиции. Св. Митрополит Киприан Московски (в Русия), патриарх Ефрем (в Сърбия), Никодим Тисмански (във Влахия) са тачени като национални светци от тези народи. Побегналият от османското завоевание търновски духовник и писател Григорий Цамблак има уникалното качество да бъде представител на няколко национални литератури от онази епоха – българската, сръбската, молдовската, руската и византийската.

В епохата на османското владичество Търново, доскорошен патриаршески град, става център на една от най-големите и престижни митрополии на Вселенската Патриаршия. Неслучайно шестима търновски митрополити заемат патриаршеския трон. За българите градът пази обаянието си на столица и неслучайно е център на ***Първото (1598) и Второто (1686) Търновски въстания***, чиято цел е възобновяването на свободното Българско царство. Ролята на Търново в епохата на националното Възраждане е забележителна – именно оттук започва всенародната борба за независима българска църква, във въстанията през 1875 и 1876 г. Търново е център на Първи революционен окръг.

В духовните представи на българите цели седем столетия, от 1186 до 1879 г., Търново е единствената възможна българска столица! Нещо повече, до началото на XIX в. градът е и ***ВЕЧНАТА СТОЛИЦА***, тъй като историческата памет за Плиска, Велики Преслав и Охрид е силно избледняла. В съзнанието и творчеството на водещите умове на нацията през XVIII–XIX в. (Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Георги Раковски, Васил Левски, Любен Каравелов, Христо Ботев) царският град на Асеновци е символът на жадуваната свобода. Именно тук е свикано Учредителното Събрание (1879 г.), призвано да възроди независимия политически живот на България. По време на дебатите тогава видният политик и народен представител Драган Цанков възкликва: ***„Ние имаме две столици: Търново – историческа, и София – правителствена.“***

Приетата от Учредителното събрание Конституция остава за следващите поколения българи **Търновска**, а най-важните актове на новата българска държава неизменно са обявявани в Търново, включително манифестът на княз Александър Батенберг за **Съединението на Княжество България с Източна Румелия** (6 септември 1885 г.) и **обявяването на българската независимост** от цар Фердинанд (22 септември 1908 г.).

Днес Велико Търново е уникален град със своите над 1500 недвижими паметници на културата, две крепости с огромна площ, множество музейни обекти. С невероятното си географско разположение и изключителна архитектура, с огромното разнообразие от културни събития, фестивали, концерти и различни атракции – над 500 годишно, с вдъхновяващата си атмосфера, Велико Търново е притегателно туристическо и културно средище; място, където се срещат хора от целия свят.

Велико Търново е и много важен образователен център – висшите и средни учебни заведения в старата столица са сред водещите в страната.

Градът е удостоен с титлата „Балканска столица на културния туризъм“ и традиционно присъства на водещите туристически борси и изложения в Европа и по света. Всяка година той е домакин на едно от двете провеждани в Европа международни изложения „Културен туризъм“.

Най-посещаваният туристически обект в България е крепостта Царевец. Освен нея, сред най-популярните туристически обекти във Велико Търново са Мултимедийният посетителски център „Втора българска държава“, Музеят „Възраждане и Учредително събрание“, Музеят затвор, архитектурният резерват Арбанаси и римският град Никополис ад Иструм. Впечатляващ е и изключително мащабният проект за реставрация и социализация на крепостта Трапезица. След социализацията на Трапезица и реставрацията на Шишмановата баня, заедно с Царевец, със средновековните църкви „Св. 40 мъченици“, „Св. Димитър“, „Св. св. Петър и Павел“ и „Свети Иван Рилски“ те се превръщат в **най-големия музееен комплекс под открито небе** на Балканския полуостров.

Велико Търново е не само хилядолетен и достолепен град, който пази паметта и традициите, но и място за реализация на съвременни проекти в областта на изкуствата, културата, образованието и науките.

Велико Търново е един от древните ни градове и по признание и на свои, и на чужденци, този град в най-пълна степен олицетворява духа на България, нейните дълбоки корени и пътя ѝ към бъдещето.

Велико Търново винаги е бил ключова част не само от българската и европейската история, но и от българската идентичност.

Град, който винаги е бил, е и ще бъде **ИСТОРИЧЕСКАТА И ДУХОВНА СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИЯ!**

Инициативният комитет за обявяване на Велико Търново за историческа и духовна столица на България е в състав:

Д-р инж. Даниел Панов- Кмет на Община Велико Търново и председател на Управителния съвет на Националното сдружение на общините в Р България

Негово Високопреосвященство Великотърновски митрополит Григорий

Нейко Генчев- общински съветник, собственик на издателство „Фабер“ и председател на Институт за приложна музеология

Проф. д.и.н. Милко Палангурски- историк и преподавател във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“

Веселка Коева- адвокат и член на Висшия адвокатски съвет

Йордан Цветанов- адвокат, председател на Управителния съвет на Фондация „Център за обучение на адвокати – Кръстю Цончев“

Д-р Иван Църов- директор на Регионален исторически музей – Велико Търново

Проф. д-р Пламен Павлов- историк и преподавател във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, Почетен гражданин на Велико Търново

Проф. д-р Хитко Вачев- археолог, Регионален исторически музей - Велико Търново

Венцислав Спирдонов- Председател на Великотърновски общински съвет

Бриг. генерал д-р Пламен Богданов- началник на Национален военен университет „Васил Левски“

Проф. д-р Христо Бонджолов- ректор на Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“

Даниела Минева- адвокат, председател на Адвокатски съвет към Великотърновска адвокатска колегия

Д-р Иван Александров- директор на Регионална библиотека „Петко Р. Славейков“

Уважаеми г-н Председател,

Заедно с членовете на Инициативния комитет изразяваме своята убеденост, че е дошъл моментът статутът на **Историческа и духовна столица на България**, който Велико Търново винаги е притежавал според мнението на широките обществени слоеве

от всички краища на страната ни, да бъде потвърден официално, като Великотърновският общински съвет приеме следния проект за решение:

На основание чл.21, ал.1, т.23 от ЗМСМА Великотърновският общински съвет:

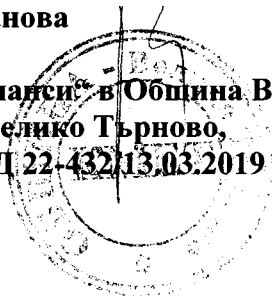
1. Подкрепя предложението на Инициативния комитет за обявяване на Велико Търново за историческа и духовна столица на България.
2. Упълномощава кмета на Община Велико Търново д-р инж. Даниел Панов за предприемане на последващи действия по изпълнение на решението.

Прилагам: Предложение от Инициативен комитет до Председателя на Народното събрание на Р България

С уважение:

Снежана Данева-Иванова

Заместник-кмет „Финанси“ в Община Велико Търново
/за кмет на Община Велико Търново,
съгласно заповед №РД 22-432/13.03.2019 год./

До

Председателя на Народното събрание на Република България
Г-жа Цвета Караянчева
СОФИЯ

Уважаема г-жо Председател на Народното събрание,

Като Инициативен комитет, представящ великотърновската общественост, позволете да Ви изложим нашите мотиви за обявяване на 16 април – Ден на Търновската конституция, за официален празник, и за обявяване на Велико Търново за историческа и духовна столица на България.

ВЕЛИКО ТЪРНОВО – „ОТ БОГА ПАЗЕНАТА“ СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИТЕ

Днешната земя на българите е едно от древните огнища на цивилизацията на европейския континент, оживен кръстопът на различни култури. Според статистиката България е на едно от първите места в света по броя на археологическите си паметници. През Средновековието българската държава се превръща в една от „великите сили“ и е водещ фактор в европейския политически и културен живот. Вторият от двата големи периода в историята на средновековна България е неразривно свързан с „**Богопазения Цариград Търнов**“ – столицата на Второто българско царство (XII–XIV в.), градът, чиято слава стига чак до „Северния Океан“...

Следите от активна човешка дейност на територията на Велико Търново водят в дебрите на праисторията. На терена, на който се развива късноантичният и средновековен град, тесापонеот XIII в. пр. Хр. Тракийското селище продължава живота си в римската епоха, а през Средновековието именно Търново е естественният наследник на Никополис ад Иструм, градът на император Траян. През IV–V в., когато Никополис постепенно запада, центърът на градския живот се пренася тук. Ранновизантийското наследство, дори и в чисто материален аспект (крепостните стени на Царевец), е умело използвано от средновековните българи.

По време на Първото българско царство (680–1018 г.) градът приема името Търново и заема важно място в системата на управлението. Някои паметници (златният медальон и колоните на хан Омуртаг и хан Крум, някои византийски монети и т.н.) водят до предположението, че Търново е сред

владетелските резиденции още през IX–X в. Във времето на византийската власт (XI–XII в.) ролята на града нараства предвид нахлуванията на номадите (печенези, узи и кумани) на юг от Дунав. Названието на хълма Трапезица свидетелства, че тук е имало силен гарнизон, съставен предимно от местни българи. Представителите на българската аристокрация (болярството) по онова време държат контрола на редица крепости по „*надоблачните височини*“, както пишат съвременните византийски автори.

Кризисните явления във Византия в края на XII в. засилват антивизантийските тенденции, които са умело направлявани от търновските боляри - братята *Теодор (Петър) и Йоан Асен*, свързани родово със старата българска аристокрация. През пролетта на 1186 г. при освещаването на построената от Асеневици търновска църква "Св. Димитър" по-големият брат Теодор е провъзгласен за български цар под името "Петър". Според съвременниците Търново е „*най-укрепеният и най-красивият от градовете по Хемус (Стара планина)*“, което предопределя избора му за столица. Дори старата слава на Велики Преслав не е в състояние да надделее над безспорните стратегически и геополитически преимущества на Търново.

Още при първите Асеневици градът придобива своя познат средновековен облик. Той е разположен върху хълмовете Царевец и Трапезица, оформени като своеобразни "акрополи" (вътрешни крепости) и по двата бряга на р. Янтра между тях. Към реката се спускат мощни напречни крепостни стени, които обхващат кварталите на "външния град". Други малки квартали на обикновеното население са били разположени в подножието на хълма Момина крепост. Важна роля е играл и хълмът Света гора, където, наред с манастирския живот, са се провеждали и народни празненства. През XII–XIV в. столицата е многолюден град с население съизмеримо с онова на повечето европейски столици от онази епоха, с високо развит градски живот, с икономика, вътрешна и международна търговия.

Една от средновековните институции, с които Търново остава в историята на целия християнски свят, е Търновската Патриаршия. Основите на тази водеща духовна институция са поставени още при въстанието на Петър и Асен, когато монахът Василий е обявен за български архиепископ. Воден от принципа, че „царство без патриаршество не бива“, големият воин и дипломат цар Калоян (1197–1207) постига църковна уния с Рим (7 ноември 1204 г). Този важен духовен и политически съюз е реализиран след няколкогодишни преговори с бележития римски папа Инокентий III, а короната на цар Калоян и палиума на примас-архиепископ Василий са донесени от специалния папски пратеник кардинал Лъв. Както е известно, Калоян и Василий в преписката с папа Инокентий III са наречени съответно „цар“ („император“) и „патриарх“ („примас“) на България и Влахия. Добавката за Влахия се дължи на обстоятелството, че земите до Карпатите до средата на XIII в. са били под властта на българската държава и в диоцеза на Търновската патриаршия.

Статут на православна патриаршия българската църква получава през 1235 г., благодарение на цар Иван Асен II. Тя обаче не прекъсва напълно контактите си с Рим, а в епохата на османското завоевание на Балканите (краят на XIV – средата на XV в.) някои от най-големите радатели за помирение между католическия и православния свят, за християнско единство, са именно от Търново – св. Ефрем „от Търновската страна“, сръбски патриарх (1375–1380, 1389–1391), св. Киприан, митрополит на Москва и на цяла Русия, Григорий Цамблак, митрополит на Киев и на Литва, вселенският патриарх Йосиф II (1416–1439), извънбрачен син на цар Иван Шишман (1371–1395 г.) и др.

Търновската патриаршия е най-високото достижение в църковната история на българите и е призната от всички древни християнски патриаршии – Рим, Константинопол, Александрия, Антиохия и Йерусалим. Неин пръв духовен глава става близкият до Иван Асен II монах *св. Йоаким I*. Оттук нататък църковният престол в Търново на практика е втори по значение в православната общност, като в някои случаи (например по време на т.нар. Лионска уния през 1274 г.) дори оспорва първенството на Константинопол. Българският пример има своето отражение върху църковния живот на други православни страни, особено върху Сърбия и Московска Русия.

Столицата Търновград е мощен фактор в културните процеси в България и в православна Европа.

Превратностите на историята са пощадени малко от произведенията на архитектурата и изкуството, създадени от тогавашните столични творци. И днес обаче типичните за столичните школи паметници на живописата (скалните църкви при Иваново, Русенско, Боянската църква край София, фрагментите от стенописи от самото Търново), иконописата, малката пластика, художествената миниатюра (т.нар. Лондонско евангелие, българският превод на Манасиевата хроника), църковното и светското строителство (например църквата „Св. Четиридесет мъченици“, царският дворец и др.) впечатляват с вложената в тях творческа мисъл и яркия талант на своите създатели.

Търновската книжовна школа, особено във времето на големия писател, реформатор и духовен водач *св. Патриарх Евтимий* (1371–1394) оказва мощно цивилизационно влияние върху православния свят, особено върху раждащата се нова велика сила – Московска Русия. В края на XIV – началото на XV в. редица духовни водачи, глави на църквите в Русия, Литва, Молдова, Влахия, Сърбия са българи, свързани със столицата Търново или с търновските духовни и културни традиции. Св. Митрополит Киприан Московски (в Русия), патриарх Ефрем (в Сърбия), Никодим Тисмански (във Влахия) са тачени като национални светци от тези народи. Побегналият от османското завоевание търновски духовник и писател Григорий Цамблак

има уникалното качество да бъде представител на няколко национални литератури от онази епоха – българската, сръбската, молдовската, руската и византийската.

ВепохатанаосманскотовладичествоТърново, доскорошенпатриаршески град, става център на една от най-големите и престижни митрополии на Вселенската Патриаршия. Неслучайно шестима търновски митрополити заемат патриаршеския трон. За българите градът пази обаянието си на столица и неслучайно е център на *Първото (1598) и Второто (1686) Търновски въстания*, чиято цел е възобновяването на свободното Българско царство. Ролята на Търново в епохата на националното Възраждане е забележителна – именно оттук започва всенародната борба за независима българска църква, във въстанията през 1875 и 1876 г. Търново е център на Първи революционен окръг.

В духовните представи на българите цели седем столетия, от 1186 до 1879 г., Търново е единствената възможна българска столица! Нещо повече, до началото на XIX в. градът е и *ВЕЧНАТА СТОЛИЦА*, тъй като историческата памет за Плиска, Велики Преслав и Охрид е силно избледняла. В съзнанието и творчеството на водещите умове на нацията през XVIII–XIX в. (Паисий Хилендарски, Софроний Врачански, Георги Раковски, Васил Левски, Любен Каравелов, Христо Ботев) царският град на Асеновци е символът на жадуваната свобода. Именно тук е свикано Учредителното Събрание (1879 г.), призвано да възроди независимия политически живот на България. По време на дебатите тогава видният политик и народен представител Драган Цанков възкликва: *„Ние имаме две столици: Търново – историческа, и София – правителствена.“*

Приетата от Учредителното събрание Конституция остава за следващите поколения българи, *„Търновската Конституция“*, а най-важните актове на новата българска държава неизменно са обявявани в Търново, включително манифестът на княз Александър Батенберг за *Съединението на Княжество България с Източна Румелия* (6 септември 1885 г.) и *обявяването на българската независимост от цар Фердинанд* (22 септември 1908 г.).

Днес Велико Търново е уникален град със своите над 1500 недвижими паметници на културата, две крепости с огромна площ, множество музейни обекти. С невероятното си географско разположение и изключителна архитектура, с огромното разнообразие от културни събития, фестивали, концерти и различни атракции – над 500 годишно, с вдъхновяващата си атмосфера, Велико Търново е притегателно туристическо и културно средище; място, където се срещат хора от целия свят.

Велико Търново е и много важен образователен център – висшите и средни учебни заведения в старата столица са сред водещите в страната.

Градът е удостоен с титлата „Балканска столица на културния туризъм“ и традиционно присъства на водещите туристически борси и изложения в Европа и по света. Всяка година той е домакин на едно от двете провеждани в Европа международни изложения „Културен туризъм“.

Най-посещаваният туристически обект в България е крепостта Царевец. Освен нея, сред най-популярните туристически обекти във Велико Търново са Мултимедийният посетителски център „Втора българска държава“, Музеят „Възраждане и Учредително събрание“, Музеят затвор, архитектурният резерват Арбанаси и римският град Никополис ад Иструм. Впечатляващ е и изключително мащабният проект за реставрация и социализация на крепостта Трапезица. След социализацията на Трапезица и реставрацията на Шишмановата баня, заедно с Царевец, със средновековните църкви „Св. 40 мъченици“, „Св. Димитър“, „Св. св. Петър и Павел“ и „Свети Иван Рилски“ те се превръщат в **най-големия музееен комплекс под открито небе на Балканския полуостров.**

Велико Търново е не само хилядолетен и достолепен град, който пази паметта и традициите, но и място за реализация на съвременни проекти в областта на изкуствата, културата, образованието и науките.

Велико Търново е един от древните ни градове и по признание и на свои, и на чужденци, този град в най-пълна степен олицетворява духа на България, нейните дълбоки корени и пътя ѝ към бъдещето.

Велико Търново винаги е бил ключова част не само от българската и европейската история, но и от българската идентичност.

Град, който винаги е бил, е и ще бъде

ИСТОРИЧЕСКАТА И ДУХОВНА СТОЛИЦА НА БЪЛГАРИЯ!

Уважаема 2-жо Председател на Народното събрание,

Като представители на великотърновската общественост бихме искали да заявим:

Денят на Конституцията е официален празник във всички демократични държави по света, а общият брой на страните, които го празнуват, надвишава 70. Убедени сме, че **Денят на Търновската конституция** трябва да стане **официален празник на България**, защото с приемането ѝ започва новото легоброене за нашата страна като член на общността на съвременните правови държави, защото този изключителен акт легитимира България като неразделна част от европейското семейство на модерните демокрации.

Изразяваме своята убеденост, че е дошъл моментът статутът на историческа и духовна столица на България, който Велико Търново винаги е притежавал според мнението на широките обществени слоеве от всички краища на страната ни, да бъде потвърден официално и да бъде легитимиран от най-високата трибуна – тази на Народното събрание на Република България.

ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ

за обявяване на 16 април – Ден на Търновската конституция, за
официален празник и за обявяване на Велико Търново
за историческа и духовна столица на България:

Д-р инж. Даниел Панов

Кмет на Община Велико Търново и председател
на Управителния съвет на Националното
сдружение на общините в Република България

Негово Високопреосвещенство

Великотърновски митрополит Григорий

Нейко Генчев

общински съветник, собственик на издателство
„Фабер“ и председател на Институт за приложна
музеология

Проф. д.и.н. Милко Палангурски

историк и преподавател във ВТУ „Св. св. Кирил и
Методий“

Веселка Коева

адвокат и член на Висшия адвокатски съвет

Йордан Цветанов

адвокат, председател на Управителния съвет
на Фондация „Център за обучение на адвокати –
Кръстю Цончев“

Д-р Иван Цървов

директор на Регионален исторически музей –
Велико Търново

Проф. д-р Пламен Павлов

историк и преподавател във ВТУ „Св. св. Кирил и
Методий“, Почетен гражданин на Велико Търново

Проф. д-р Хитко Вачев

археолог, Регионален исторически музей - Велико
Търново

Венцислав Спирдонов

Председател на Великотърновски общински съвет

Бриг. генерал д-р Пламен Богданов

*началник на Национален военен университет
„Васил Левски“*

Проф. д-р Христо Бонджолов

*ректор на Великотърновски университет „Св. св.
Кирил и Методий“*

Даниела Минева

*адвокат, председател на Адвокатски съвет към
Великотърновска адвокатска колегия*

Д-р Иван Александров

*директор на Регионална библиотека „Петко Р.
Славейков“*